

[Cat/Cast] Violència

JOAN SEBASTIÀ COLOMER I TEJADA, MILITANTE DE ENDAVANT (OSAN) / L'ACCENT
:: 07/05/2018

Uno se ve forzado a defender obviedades: levantar la barrera de un peaje no es violencia, es un favor a los conductores y una putada para Florentino Pérez y la Caja

[Català]

Violència

"Encara més cínic és que es construeixi un relat delirant per justificar les darreres detencions de membres dels comitès sota acusacions que no tenen la menor relació amb la realitat"

La potència dels aparells ideològics de la democràcia realment existent fa fer contorsions per driblar els termes imposats del debat. Hom es veu forçat a defensar obvietats: alçar la barrera d'un peatge no és violència, és un favor als conductors i una putada per Florentino Pérez i la Caixa. Robin Hood n'estaria orgullós.

Tallar una autopista pot ser molest pels conductors (o com a mínim per alguns d'ells), però és tan sols un miserable avenç del desordre que cal començar a assumir si es vol fer revolucions. I fer entrar en raó l'Estat espanyol exigeix una autèntica revolució, com el procés ha mostrat explícitament. És important dir-ho fort i clar: pretendre que es pot fer transformacions significatives en l'ordre social i polític sense alteracions en la nostra quotidianitat és un deliri. Pretendre que les misèries del sistema (pobresa i presó, discriminació i violència policial) han de romandre inalterades perquè he d'anar al càmping i m'han tallat l'AP-7 és frívol. El conjunt de tot plegat és una deliri frívol, pervers i culpable.

Caldria restaurar la mili en forma de «pràctiques en manifestacions amb disturbis» perquè alguna gent entengués la tercera obvietat que m'agradaria recordar, però afortunadament centenars de milers de persones van assistir al curset accelerat de l'1-O. Ara ja saben que lesionar un policia d'antidisturbis és una missió impossible i que, per tant, tot el que s'hi pot fer és mantenir una certa dignitat defensiva. Per això es creuen contenidors: per defensar-se. I es cremen per evitar que la policia els pugui apartar fàcilment. Que en lloc de veure aquesta sòrdida realitat, hom només hi vegi una imatge icònica de la violència és perfectament inevitable en la societat de l'espectacle. Menys espectacle i més realitat ens cal. Menys somriures i més revolució.

És d'un cinisme sense límits parlar de la violència dels CDR quan la passada tardor «es van produir a Catalunya almenys 139 incidents violents que tenien una motivació política en defensa de la unitat d'Espanya» ([segons reporta Jordi Borràs a media.cat](#)). Fins aquí «incidents violents» és una abstracció, però resulta que «la majoria (86) són agressions, que han provocat un total de 101 víctimes amb ferides de diferent consideració». No cal que recordi el que va passar el mateix 1-O (que no compta en l'esmentat recull), ni la crema de l'Ateneu Popular de Sarrià, ni que als Països Catalans hi ha 11 presos polítics i uns quants

candidats a ser-ne (rapers, activistes del sobiranisme, consellers, radicals antisistema) i un grapat de fugits/exiliats. Encara més cínic és que es construeixi un relat delirant per justificar les darreres detencions de membres dels comitès sota acusacions que no tenen la menor relació amb la realitat.

Que els feixistes agressors, els jutges prevaricadors i els policies violents i/o torturadors no vagin mai a la presó ni hagin de fugir enlloc no és una novetat que ens ha arribat amb el procés. És l'ordre de la democràcia realment existent. És la violència realment existent. Aquells que, pels interessos que siguin o per simples deliris filosòfics, creïn el context ideal per legitimar la repressió donant crèdit a aquest debat absurd en són còmplices. Girar la cara a això i dedicar-se a practicar «la revolució dels somriures» (i criticar els CDR) no només és renunciar a tota revolució, és també un acte de complicitat amb la violència sistèmica i és jugar el joc que proposa l'Estat i els seus referents locals mitjançant els seus pamflets.

Joan Sebastià Colomer i Tejada és militant d'Endavant (OSAN)

violencia

"Aún más cínico es que se construya un relato delirante para justificar las últimas detenciones de miembros de los comités bajo acusaciones que no tienen la menor relación con la realidad"

"Aún más cínico es que se construya un relato delirante para justificar las últimas detenciones de miembros de los comités bajo acusaciones que no tienen la menor relación con la realidad"

[Castellano]

La potencia de los aparatos ideológicos de la democracia realmente existente hace hacer contorsiones para driblar los términos impuestos del debate. Uno se ve forzado a defender obviedades: levantar la barrera de un peaje no es violencia, es un favor a los conductores y una putada para Florentino Pérez y la Caja. Robin Hood estaría orgulloso.

Cortar una autopista puede ser molesto para los conductores (o al menos para algunos de ellos), pero es tan sólo un miserable avance del desorden que hay que empezar a asumir si se quiere hacer revoluciones. Y hacer entrar en razón al Estado español exige una auténtica revolución, como el procés ha mostrado explícitamente. Es importante decirlo fuerte y claro: pretender que se puede hacer transformaciones significativas en el orden social y político sin alteraciones en nuestra cotidianidad es un delirio. Pretender que las miserias del sistema (pobreza y prisión, discriminación y violencia policial) deben permanecer inalteradas porque tengo que ir al camping y me han cortado la AP-7 es frívolo. El conjunto de todo ello es una delirio frívolo, perverso y culpable.

Habría que restaurar la mili en forma de «prácticas en manifestaciones con disturbios» porque alguna gente entendiera la tercera obviedad que me gustaría recordar, pero

afortunadamente cientos de miles de personas asistieron al cursillo acelerado del 1-O. Ahora ya saben que lesionar a un policía de antidisturbios es una misión imposible y que, por tanto, todo lo que se puede hacer es mantener una cierta dignidad defensiva. Por eso se cruzan contenedores: para defenderse. Y se queman para evitar que la policía los pueda apartar fácilmente. Que en lugar de ver esta sórdida realidad, sólo se vea una imagen icónica de la violencia es perfectamente inevitable en la sociedad del espectáculo. Menos espectáculo y más realidad necesitamos. Menos sonrisas y más revolución.

Es de un cinismo sin límites hablar de la violencia de los CDR cuando el pasado otoño «se produjeron en Cataluña al menos 139 incidentes violentos que tenían una motivación política en defensa de la unidad de España» ([según reporta Jordi Borràs a media.cat](#)). Hasta aquí «incidentes violentos» es una abstracción, pero resulta que «la mayoría (86) son agresiones, que han provocado un total de 101 víctimas con heridas de diferente consideración». No es necesario que recuerde lo que pasó el mismo 1-O (que no cuenta en el mencionado recoge), ni la quema del Ateneo Popular de Sarrià, ni que en los Països Catalans hay 11 presos políticos y varios candidatos a ser (raperos, activistas del soberanismo, consejeros, radicales antisistema) y un puñado de huidos / exiliados. Aún más cínico es que se construya un relato delirante para justificar las últimas detenciones de miembros de los comités bajo acusaciones que no tienen la menor relación con la realidad.

Que los fascistas agresores, los jueces prevaricadores y los policías violentos y / o torturadores nunca vayan a la cárcel ni deban huir a ninguna parte no es una novedad que nos ha llegado con el procés. Es el orden de la democracia realmente existente. Es la violencia realmente existente. Aquellos que, por los intereses que sean o por simples delirios filosóficos, creen el contexto ideal para legitimar la represión dando crédito a este debate absurdo son cómplices. Girar la cara a esto y dedicarse a practicar «la revolución de las sonrisas» (y criticar los CDR) no sólo es renunciar a toda revolución, es también un acto de complicidad con la violencia sistémica y es jugar el juego que propone el estado y sus referentes locales mediante sus panfletos.

Joan Sebastià Colomer i Tejada es militante de [Endavant \(OSAN\)](#)

<http://laccent.cat/violencia/>

<https://ppcc.lahaine.org/cat-cast-violencia>